

'Ik hoor je & ik luister'

Theo Vesseur

1921-1991

Op tweede kerstdag overleed Theo Vesseur. Zo'n veertig jaar lang inspireerde hij mensen om over en weer hun eigen taalvormen te gebruiken: vertellend, schrijvend, drukkend, spelend. Onconventioneel en goed.

Hij was fel tegen brute zekerheden die vernieuwing van onderwijs en maatschappij tegenhielden. Voor mensen die iets essentieels te zeggen hadden, was hij mild en ondersteunend. Die mensen vielen hem op. 'Je wéét toch waar iets zinnigs gebeurt!', kon hij zeggen. Hij had vertrouwen in de inspiratie van anderen, die op basis van dat vertrouwen weer verder kwamen. Hij genoot van dat proces.

Theo werkte graag samen met mensen van verschillende vakkundigheden. Op die manier leverde hij een baanbrekende bijdrage aan de ontwikkeling van lekespel tot dramatische vorming.

Hij was verslingerd aan drukken, aan letters en papier, en zou op elke school een drukpers willen zien. Zelf drukken van teksten vond hij belangrijk. Typografie was voor hem intonatie van geschreven taal. Ambachtelijke zorg voor de taal leidde tot effectief woordgebruik zonder franje, en zo leerde je de essentie van wat je wilde zeggen op papier te zetten.

Bij zijn pensionering als vakdidacticus in 1987 schreef hij voor *Moer* 'Waar ging het eigenlijk om? En waar gaat het om?', over kijken naar wat leerlingen nodig hebben, over omgaan met mensen en hun taal. In zijn korte termijn als redacteur droeg hij de mengeling van kritiek en mildheid uit, die zo karakteristiek was voor hem. Hij was kritisch, het hele onderwijs moest anders. Maar als hij producten van anderen moest beoordelen, was hij mild. Hij gaf anderen de ruimte om op hun manier te schrijven.

Theo schreef, vooral de laatste jaren, veel ge-

dichten, of zoals hij zelf zei, 'enkele best aardige tekstjes'. Zijn laatste bundel *Ach, er is meer dan je denkt*, heeft als motto 'als de tekst viel te lezen/dan/kunnen de letters verbleken'. Ik heb met plezier gewerkt aan de uitgave ervan.

Ik kende Theo pas sinds zijn pensionering. Genoeg om me mijn leven lang gesteund te voelen door zijn warme, zorgvuldige onaangepastheid, zijn trouwe eigen-aardigheid.

ANNE VANDELFT

telkens
als ik een deur door ga
en
in een nieuwe ruimte sta
is er een begin --
en als ik dan weer
verder ga
en in weer nieuwe ruimten sta
en weer
een nieuwe deur door ga
en tussen bloem en rotzooi sta
zijn anderen er ook
ergens niet zo ver --
hun tijd verdicht in mij .
afscheid
dat ken ik niet .
